

Zeven oud-klasgenoten worden
geconfronteerd met hun duistere verleden

LIESBETH VAN KEMPEN

VERPEST

THRILLER

Proloog

Paniekerig beweegt ze haar voet heen en weer. Een infuusnaald, op de bovenkant van haar voet. Het trekt en doet pijn. Ze tilt haar hoofd iets op en volgt het doorzichtige slangetje. Via een gaatje in het deksel gaat het omhoog, naar een standaard die aan het voeteneind van de kist staat en waaraan twee infusen hangen, een groot en een kleiner. Ze moet zich concentreren op de zakken, daar heeft ze verstand van, wanneer ze zich daar maar op focust dempt dat misschien een beetje de paniek. Automatisch maakt ze een berekening. De grote, ze moet uitgaan van de grootste. Die is zeker 500 milliliter, dus dat zijn in totaal tienduizend druppels.

Ze moet de druppels per minuut tellen, dan weet ze wanneer de zak leeg is. Dan zal er weer iemand moeten komen. Ze voelt de paniek weer opwellen maar voordat deze weer door haar lichaam giert en via haar keel en mond naar buiten wil, ziet ze vlak boven haar gezicht opeens de drie grote, ronde luchtgaten in het deksel. Gelukkig, ze zal in ieder geval niet stikken.

Ze tuurt naar de infusen. Ze hangen te hoog om te kunnen lezen wat erin zit. Fysiologisch zout en glucose misschien? Zodat ze niet zal uitdrogen. En in die kleine? Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. Onleesbaar. Haar geoefende blik volgt de slange-tjes tot aan de druppelaars. Het kleine infuus is leeg en druppelt niet, het grote wel. Ze moet tellen. Maar hoe weet ze wat een minuut is? Ze kan niet én de druppels tellen én zestig seconden. O wacht, linker- en rechterhand, dat kan ze proberen. Ze maakt vuisten en laat haar vingers een voor een los, steeds opnieuw. Pure onmacht en frustratie maken dat ze na een tijdje heel hard gilt. Maar dit keer duikt er geen schaduw op, is er niemand die zich over haar heen buigt.

Ze is alleen.

Gevangen in een doodskist van plexiglas.

En iets druppelt haar lichaam in.

1

Het is tijd. Nog even en dan gaat het eindelijk gebeuren.

Niets vergeten, toch? Nogmaals checken, voor de zekerheid.

Eerst de verlichting. Deze bureaulamp is groot genoeg. Mooi in het midden op de tafel, vlak voor de stoelen, zodat-ie recht in hun gezicht kan schijnen.

Het aggregaat. Waar...? O ja, achter de deur, de herrie van dat ding is ondraaglijk. Hoe groter hoe meer herrie, maar ja, vermogen, hè, daar gaat het om. Achthonderd euro. En dat was nog exclusief de grote jerrycans met extra benzine. Maar goed, kosten noch moeite.

Hopelijk is het snoer van de lamp lang genoeg.

Irritant, dat knerpen onder mijn schoenen, komt door de leren zolen. Ik moet dus andere schoenen aan; gympen kopen, niet vergeten.

Zou de stekker passen? Ja! Licht. Mooi zo.

Eens kijken. Eerst de stoelen. Heb ik die wel goed neergezet? Als ik nou eens op mijn hurken zak en mijn wijsvinger voor

mijn ogen hou, zoals een schilder zijn penseel. Ja! Alle zeven keurig netjes op een rij, tot op de centimeter. Perfect!

Die speciale standaards kunnen er makkelijk naast. Gelukkig kon ik die voor een prikkie op de kop tikken, ik moet ze alleen nog hiernaartoe zien te krijgen en plaatsen. Vanavond, als het donker is. Nog tijd zat.

De tafel staat daar goed tegen die stenen muur, en niet in de weg. Ligt alles er direct voor het grijpen? Dat is belangrijk. Tien rollen ducttape. Dat moet genoeg zijn. Zes roze en vier blauwe. Het gaat om de details.

Zal ik ook alvast... Ja. Of toch niet? Misschien dat... Nee! Nee, de laptop nog niet, net als de beamer. Dat zou dom zijn. Later.

Oké. Prima! Licht uit, aggregaat uit en deur op slot.

Hier staat zo goed als alles klaar. Nu de rest nog.

2

Herfst, Noord-Frankrijk

Met een zwaai opent Barbara de grote voordeur, gemaakt van staal en veel glas. ‘Welkom!’

Een man en een vrouw lopen vanaf de parkeerplaats, trekkend aan grote koffers op wieltes, naar de iets hellende loopbrug die naar de entree van het pand leidt. Beiden zijn corpulent en hoorbaar kortademig. ‘Goedemiddag,’ zeggen ze bijna tegelijk.

Barbara loopt op ze toe. ‘Zal ik even helpen?’

De vrouw staat gewillig haar koffer af.

Zodra ze binnen zijn steekt Barbara een hand uit en haar mond valt een klein stukje open. De gelijkenis tussen de twee is opvallend, mede veroorzaakt door dezelfde lichtbruine ogen en het bijna identieke korte kapsel.

‘Tweeling,’ zegt de man, en het klinkt berustend. Hij geeft haar een hand. ‘Tim Heijkoop.’

Barbara zoekt naar woorden maar schudt zijn hand uiteindelijk zwijgend.

De vrouw steekt haar hand ook uit. ‘Yvonne Heijkoop.’

‘Sorry. Barbara de Korte,’ reageert ze. ‘Ik ging er zomaar van uit dat jullie een getrouwd stel waren. Een tweeling, wat leuk.’

‘Ja, dat horen we vaak,’ zegt Yvonne met een gemaakt glimlachje. Ze hijgt nog steeds na van het korte stukje lopen met de koffer.

Barbara stottert nogmaals iets van een excuus en loopt wat ongemakkelijk kwebbelend voor ze uit naar het trappenhuis. ‘Mijn man kan de koffers straks wel naar jullie kamer brengen, hoor,’ stelt ze voor.

‘Is er geen lift?’ vraagt Yvonne verschrikt. Vol afschuw kijkt ze het trappenhuis in.

‘Helaas niet, maar het zijn maar twee trappen naar de verdieping waar jullie kamer is.’

Yvonne bedenkt zich geen moment en laat haar koffer staan. Tim neemt de zijne mee. Ze moeten rusten tussen de twee trappen in.

Zodra Barbara de deur naar de eerste verdieping opent komt de professional in haar naar boven. Ze maakt een weids gebaar. ‘Dit is de gemeenschappelijke ruimte, waar jullie vrijelijk gebruik van kunnen maken. Ontbijt, lunch en diner serveer ik hier ook.’ Ze wijst naar een grote houten eettafel. ‘De ruimte wordt verwarmd door die houtkachel. Mocht het hout opraken, geef dan een seintje, mijn man Rob zorgt direct voor aanvulling.’

‘Moeten we dat dan zelf doen?’ mompelt Tim afkeurend, met zijn blik gericht op het vuur in de kachel.

Barbara is al halverwege richting het keukenblok in het midden van de grote ruimte. Tim en Yvonne volgen haar traag. Ze maakt wederom een weids gebaar. ‘Koffie, thee en een koelkast voor versnaperingen.’

Tim legt zijn hand op het handvat van de koelkast maar opent hem niet.

‘Maar er is ook een gasfornuis!’ zegt Yvonne. Ze lijkt opeens tot leven te komen.

‘Op zich hebben jullie dat niet nodig.’

‘Maar mogen we er wel gebruik van maken?’ vraagt Yvonne gretig.

‘Eh, ja, natuurlijk.’

Barbara aarzelt heel even maar gaat ze dan voor een korte gang in en opent een deur aan de linkerkant, die toegang geeft tot een kamer met uitzicht op het Maasdal. ‘Zoals ik in mijn e-mail heb vermeld: er zijn vier ruime kamers en acht deelnemers aan deze workshop, delen is daarom onvermijdelijk. Dit is de grootste.’

Yvonne's blik schiet alle kanten op, haar mond is een verbeterde streep. Tim gooit zijn koffer demonstratief op een van de drie bedden, dat het dichtst bij het grote raam staat.

Barbara opent een andere deur. ‘De badkamer,’ zegt ze ten overvloede. Yvonne mompelt iets over een bad dat er niet is.

Een schel en hard geluid galmt door de ruimte.

‘Sorry, dat is de bel. Het pand is zo groot dat hij vrij hard staat afgesteld. Nemen jullie rustig de tijd om je te installeren. Er staan kannen met verse koffie en thee en iets lekkers voor jullie klaar op de eettafel. Zo rond een uur of zeven serveer ik de avondmaaltijd en geef ik alvast wat algemene uitleg over de workshop.’ Barbara kijkt hen om beurten aan. ‘Is alles zo naar wens?’

‘Ja hoor, prima,’ reageert Tim vriendelijk. Yvonne knikt alleen maar en gaat met een plof op een van de overgebleven bedden zitten.

Barbara haast zich naar de deur van het trappenhuis, maar net voordat ze deze opent, hoort ze Yvonne uitroepen dat ze op zo'n hard en smal bed toch echt niet kan slapen.

‘Saskia Nopjes.’

Barbara schudt een knokige hand. ‘Barbara de Korte. Welkom in Usine la Court.’

De vrouw kijkt belangstellend om zich heen. ‘Wat een bijzonder pand is dit! Ik heb het van de week even gegoogeld: het is een oude fabriek, toch?’

‘Klopt helemaal. Het is net na de Eerste Wereldoorlog gebouwd en het bestaat volledig uit beton, staal en glas.’

Saskia loopt naar een van de grote ramen en kijkt uit over het Maasdal. ‘Prachtig! Wat ben ik blij dat ik mijn camera’s heb meegebracht.’ Ze gooit een lok sluik haar met een geroutineerd gebaar naar achteren en kijkt Barbara verwachtingsvol aan. ‘Ik heb de komende dagen hopelijk wel wat tijd over om foto’s te maken?’ Haar ogen zijn zo diepbruin dat Barbara de irissen er amper in kan onderscheiden.

‘Jazeker! En deel ze vooral op social media, zou ik zo zeggen.’

‘Absoluut!’

‘Ga je mee, dan breng ik je naar je kamer.’ Barbara pakt ongeraagd Saskia’s koffer op en de lichtheid ervan verrast haar.

Saskia zeult met cameratassen en een statief. Ze volgt Barbara maar langzaam, omdat ze nieuwsgierig door de ramen van de diverse ruimtes kijkt die ze op weg naar het trappenhuis passeren. ‘Wat een creatieve plek is dit!’ zegt ze verheugd.

‘Dat zijn de ateliers die we verhuren. Er wonen veel kunstenaars in deze regio.’ Barbara houdt de deur naar het trappenhuis al een tijdje voor Saskia open. Aangekomen op de etage draait Barbara hetzelfde informatieve verhaal af. Wanneer ze de gang in lopen horen ze gerommel en gedempte stemmen vanuit de kamer van Tim en Yvonne, maar de glazen deur is gesloten en de witte gordijnen zijn dichtgetrokken. Barbara loopt door naar de kamer ernaast.

Ook hier volgt Saskia langzaam en ze kijkt geïnteresseerd om zich heen. ‘Wat je noemt transparant, al dat staal met zo veel glas,’ zegt ze geamuseerd. ‘Ik hou er wel van, zolang je je maar kunt verbergen wanneer je daar behoefte aan hebt.’

‘Daarom hebben we gordijnen gemaakt voor de ramen aan het gangpad, de privacy van de gasten staat bij ons altijd voorop,’ zegt Barbara en ze opent de deur van de kamer.

Saskia stapt naar binnen en draait zich dan om. ‘Ik ben erg benieuwd naar jouw workshop, Barbara. Vooral omdat je met een paard werkt. Ik heb sowieso meer op met dieren dan met mensen. Zij zijn wie ze zijn, volkomen authentiek; je weet wat je aan ze hebt. Bij mensen is dat vaak maar de vraag.’ Ze draait zich vrij abrupt weer om en loopt naar het raam. ‘Wauw!’ roept ze gelijk, en ze doet een stapje naar voren. ‘Is dat het paard waar je mee werkt? Die schimmel?’ Ze wijst. ‘Daar in het weiland? En wat een schattige shetlander!’

Barbara gaat naast haar staan. ‘Bart is een gevoelig, zachtardig en heel slim paard. De shetlander heet Smokey en is een kleine, lieve doerak. Met hem ben ik nog aan het trainen, maar ik weet nu al dat ik hem kan inzetten bij deelnemers die, laat ik het zo zeggen, wat hardnekkig zijn. Voor nu is hij voornamelijk gezelschap voor Bart en natuurlijk het beste vriendje van onze kinderen.’

‘Wat leuk! Ik durf het wel aan met die shetlander, hoor, twee lelijkerds bij elkaar,’ zegt Saskia terwijl ze naar het paard en de pony blijft kijken.

Barbara kijkt enigszins verbouwereerd naar haar en doet snel een stap opzij wanneer Saskia zich met een ruk van het raam wegdraait en haar koffer op een van de bedden legt. Ze begint met uitpakken. ‘Zijn er al andere deelnemers aanwezig?’ vraagt ze met haar blik gericht op de inhoud van haar koffer.

‘Jij bent de derde. Tim en Yvonne Heijkoop zijn ook net gearriveerd, broer en zus.’

Saskia stopt met uitpakken. ‘Tim en Yvonne,’ zegt ze bedachtzaam. ‘Heijkoop?’

Barbara knikt. ‘Een tweeling.’

‘Die namen komen me vaag bekend voor.’

‘O ja?’

Saskia kijkt Barbara fronsend aan. ‘Ken je dat? Ergens gaat een belletje rinkelen maar je kunt het niet direct plaatsen.’

‘Nou en of,’ reageert Barbara lacherig. ‘Ach, misschien schiet het je te binnen wanneer je ze ontmoet. Je deelt de kamer overigens met iemand, dat heb je toch wel begrepen uit mijn e-mail?’

‘Ja hoor, en dat vind ik geen enkel probleem.’

‘Ze heet Marjolein Kreek.’ Barbara loopt alvast naar de deuropening.

‘Kreek,’ zegt Saskia zachtjes, en het kledingstuk in haar handen valt terug in de koffer.

Het geluid van een herhaaldelijk claxonnerende auto weerklinkt. Barbara verexcuseert zich en haast zich naar het trappenhuis.

Een rode sportwagen staat dwars op het terrein geparkeerd en neemt op die manier de plek van zeker twee auto’s in beslag.

Zodra de man uitstapt roept Barbara naar hem: ‘Er komen nog meer deelnemers, dus ik hoop dat deze manier van parkeren tijdelijk is?’

‘Hoezo?’

Barbara schat in dat de man niet langer is dan 1 meter 60.

Hij gooit zijn portier dicht en kijkt om zich heen. ‘Ruimte zat, toch?’ Hij pakt zijn bagage uit de kofferbak, sluit de auto af en loopt met een brede glimlach op zijn gezicht naar haar toe.

Barbara staat in de deuropening en steekt een hand naar hem uit, maar de man loopt haar voorbij en zodra hij binnen is draait hij zich om.

‘Wat stinkt het hier,’ is zijn eerste reactie.

Barbara steekt nogmaals haar hand uit om zich voor te stellen.

‘Ik heb mijn handen vol.’ Hij tilt de koffer in zijn linkerhand even op en doet hetzelfde met de laptotas in zijn rechterhand.

Barbara is wel wat gewend. ‘Barbara de Korte. Welkom. En jij bent?’ zegt ze vriendelijk.

‘Frank Helder. Stinkt het hier altijd zo?’

‘Nou, nee,’ begint Barbara aarzelend. ‘Ik ervaar het eerlijk gezegd niet als stank. Wat je zou kunnen ruiken is een mengeling van verf, klei en steengruis. Dat komt door de ateliers die we op deze verdieping verhuren. Op de verdiepingen hierboven heb je daar geen last van, hoor.’ Ze loopt naar het trappenhuis.

Frank blijft staan. ‘Ben jij altijd zo beheerst?’ vraagt hij met een brede grijns op zijn gezicht.

Barbara draait zich om. ‘Beheerst?’

Frank grinnikt alleen maar en loopt haar kant op.

Barbara versnelt haar pas richting het trappenhuis. Wanneer ze op de tweede etage aankomen, doet de algemene ruimte verlaten aan. Ze neemt Frank direct mee naar de kamer aan de rechterkant, tegenover die van Tim en Yvonne.

‘Toch ruikt het hier ook vreemd,’ zegt Frank terwijl hij misprijzend om zich heen kijkt.

‘Op de vloer van deze etage liggen chipwood platen, misschien ruik je hout. Ik zou het anders echt niet weten, Frank. Wat vervelend. Ben je misschien astmatisch?’

‘Ben jij arts?’ pareert Frank met een glimlach; hij wacht een antwoord niet af. ‘Wel erg low budget allemaal, hè? Hoog IKEA-gehalte.’ Hij kijkt Barbara uitdagend aan.

Ongemerkt ademt Barbara eerst diep in voordat ze reageert. ‘We hebben de kamers eenvoudig en zo comfortabel mogelijk ingericht. Maar ik kan me voorstellen dat je teleurgesteld bent als je een hotelkamer had verwacht,’ zegt ze vriendelijk terwijl ze een badhanddoek recht legt die voor haar gevoel scheef op de tafel lag.

Frank gaat vrij dicht bij Barbara staan en de beginnende kaalheid bij de haargrens van zijn voorhoofd valt haar direct op. Hij moet dan ook omhoogkijken. ‘Alweer zo beheerst. Niet uit je tent te lokken, jij, hè?’ zegt hij grijnzend.

Barbara doet een stapje naar achteren. Hij stinkt uit zijn mond.

‘Daar hou ik wel van, sterke vrouwen. Wij zijn aan elkaar gewaagd, jij en ik.’ Hij wijst met zijn wijsvinger afwisselend naar haar en zichzelf. ‘Dit beloven interessante dagen te worden, Barbara de Korte.’

‘Daar ga ik ook van uit, Frank, want dat is natuurlijk wel de bedoeling van mijn workshop,’ reageert Barbara zuinigjes. Ze stapt nog verder bij hem vandaan. ‘Je deelt de kamer met een andere deelnemer, dat was toch wel duidelijk in mijn e-mail?’

‘Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.’

‘Precies,’ is het enige wat Barbara kan bedenken. Op zakelijke toon draait ze haar vaste informatieverhaal af en daarna loopt ze zo snel mogelijk de kamer uit.

‘Krijgen we ook gratis wijn bij het eten?’ roept Frank haar na.

Ze doet alsof ze het niet hoort en laat de deur van het trapenhuis net iets harder dan nodig achter zich dichtvallen.

Lees verder in: *Verpest*

Van Liesbeth van Kempen verscheen eerder:
Gevaarlijk spel

Eerste druk januari 2019

Copyright © 2019 Liesbeth van Kempen

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Rekha Garton / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4674 9

ISBN e-book 978 90 261 4675 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.